

- สาระ:** ลูกๆที่แสนหวาน ลูกรู้ว่าละครนี้เป็นการเล่น ดังนั้นจึงไม่มีเรื่องที่จะต้องให้การขอบคุณ
- คำถาม:** นิสสัยอะไรที่ลูกผู้ทำงานรับใช้ไม่ควรมีเลย?
- คำตอบ:** นิสัยของการร้องขอบางสิ่ง ลูกต้องไม่ร้องขอพรหรือความเมตตาจากพ่อ ฯลฯ ลูกต้องไม่ขอเงินกับใคร ตายเสียดีกว่าที่จะร้องขออะไรบางอย่าง ลูกรู้ว่าตามละครผู้ที่หว่านเมล็ดในวงจรก่อนหน้านี้จะทำสิ่งนั้นอีกครั้ง ผู้ที่ต้องการสร้างสถานภาพที่สูงสำหรับอนาคตจะต้องทำสิ่งนั้นอย่างแนนอน พวกเขาจะให้ความร่วมมืออย่างแนนอน หน้าที่ของลูกคือทำงานรับใช้ ลูกต้องไม่ขออะไรจากใคร มันอยู่ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา ไม่ใช่ในหนทางของความรู้ที่ลูกจะร้องขอสิ่งต่างๆ
- เพลง:** หัวใจบอกว่า “ขอบคุณ” แก่ผู้ที่ให้การคำจูนแก่นั่น...

โอมชานติ ลูกต้องไม่พูด “ขอบคุณ” กับพ่อ ครู หรือกูรู เพราะลูกรู้ว่านี่เป็นการเล่นที่ถูกกำหนดไว้แล้ว ไม่ใช่เรื่องที่จะพูดว่า “ขอบคุณ” ลูกๆ เข้าใจว่าสิ่งนี้เป็นไปตามละคร คำว่า “ละคร” เข้าไปในสติปัญญาของลูก ทันทีที่ลูกพูดว่า “การเล่น” การเล่นทั้งหมดก็เข้าสู่สติปัญญาของลูก นั่นคือลูกดวงวิญญาณกลายเป็นสวาคาร์ชั้นจักรดารี ทั้งสามโลกอยู่ในสติปัญญาของลูก: โลกที่ไม่มีตัวตน โลกที่ละเอียดอ่อน และโลกที่มีตัวตน ลูกรู้ว่าเวลานี้การเล่นกำลังจะจบลง พ่อมาและทำให้ลูกเป็นตรีกาลดาชิ ท่านมาและให้ความรู้ของกาลสามเวลา สามโลก และความลับของตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบของโลก เวลาเรียกว่า “กาล” ลูกจะไม่สามารถจดจำสิ่งเหล่านี้ได้หากไม่จดลงไป ลูกๆ ลืมหลายประเด็น ลูกรู้ระยะเวลาของละคร เมื่อลูกได้รับดวงตาที่สามของความรู้ ลูกจะกลายเป็นตรีเนตร และตรีกาลดาชิ สิ่งสำคัญที่สุดคือลูกกลายเป็นผู้เชื่อในพระเจ้า มิฉะนั้นลูกจะเป็นเด็กกำพร้า ลูกๆ กำลังได้รับความรู้นี้ สติปัญญาของนักเรียนไตรตรองความรู้ยุดตลอดเวลา สิ่งนี้ก็เป็นความรู้เช่นกัน พ่อสูงสุดเหนือสิ่งใดให้ความรู้นี้แก่ลูกตามละคร คำว่า “ละคร” ควรจะออกจากปากของลูกเท่านั้น ในสิ่งนั้นเช่นกันลูกๆ เท่านั้นที่ไม่ว่างเว้นในการทำงานรับใช้ เวลานั้นลูกรู้แล้วว่าลูกเคยเป็นเด็กกำพร้า เวลานั้นลูกได้พบพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดผู้เป็นนายแล้ว ลูกเป็นของทั้งเจ้าและนาย ก่อนหน้านั้นลูกเป็นเด็กกำพร้าที่ไม่มีขีดจำกัด พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดคือผู้เดียวที่ทำให้ความสุขที่ไม่มีขีดจำกัดแก่ลูก ไม่มีพ่อคนไหนที่สามารถให้ความสุขเช่นนี้ได้ ลูกๆ มีโลกใหม่และโลกเก่าอยู่ในสติปัญญาของลูก อย่างไรก็ตามลูกต้องไม่ว่างเว้นในธุรกิจทางจิตในการอธิบายนให้คนอื่นเข้าใจอย่างถูกต้อง ทุกคนมีสถานการณ์ของตนเอง ผู้ที่อยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่จะสามารถอธิบายนได้ ด้วยการจดจำระลึกถึงที่ลูกจะได้รับพลัง พ่อคือดาบที่ทรงพลัง ลูกๆ ต้องเติมพลังให้กับตนเอง ลูกได้รับอำนาจเหนือโลกด้วยพลังโยคะ ลูกได้รับพลังผ่านโยคะ ไม่ใช่ผ่านความรู้ มีการอธิบายนให้ลูกๆ รู้ว่าความรู้เป็นแหล่งแห่งรายได้ของลูก โยคะกล่าวได้ว่าเป็นพลัง มีความแตกต่างของกลางวันและกลางคืน โยคะดีกว่าหรือความรู้ดีกว่ากัน? โยคะเป็นที่รู้จักกันดีมาก โยคะหมายถึงการจดจำระลึกถึงพ่อ พ่อพูดว่า: บาปของลูกจะถูกตัดออกไปด้วยการจดจำระลึกถึงนี้ นี่แหละคือสิ่งที่พ่อเน้นย้ำความรู้ที่ง่ายตาย พระเจ้าพูด: พ่อมาบอกความรู้ที่ง่ายตายแก่ลูก เรื่องราวของวงจร 84 ชาติเกิด ทุกสิ่งรวมอยู่ในสิ่งนี้ นั่นคือประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ ความรู้และโยคะเป็นเพียงแค่หนึ่งวินาที นั่นคือดวงวิญญาณและมันต้องจดจำพ่อ สิ่งนี้ต้องใช้ความเพียรพยายาม เมื่อลูกอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการจดจำระลึกถึงก็เหมือนราวกับว่าลูกได้ลืมร่างกาย ถ้าลูกต้องนั่งอยู่ในสภาพของการปราศจากร่างเป็นเวลาแม้กระทั่งหนึ่งชั่วโมงลูกจะกลับมาบริสุทธิ์มาก เมื่อผู้คนไปนอนตอนกลางคืน พวกเขากลับมาปราศจากร่างเป็นเวลา 6 ถึง 8 ชั่วโมง ในเวลานั้นพวกเขาไม่ได้กระทำการ บาป ดวงวิญญาณเหนือยล้าและเข้านอน ไม่ใช่ว่าบาปของพวกเขาจะถูกปลดปล่อย ไม่เลย นั่นคือการนอนหลับ ไม่มีการทำการ บาป ถ้าพวกเขาไม่เข้านอน พวกเขาก็ยังคงทำการบาปต่อไป ดังนั้นการนอนหลับก็ยังเป็นสิ่งที่ป้องกันการทำการบาปเช่นกัน เมื่อทำงานมาทั้งวันดวงวิญญาณพูดว่า: เวลานั้นฉันกำลังจะนอนและกลับมาปราศจากร่าง ลูกต้องกลับมาปราศจากร่างในขณะที่อยู่ในร่างกาย ฉันดวงวิญญาณ ละวางจากร่างกายนี้ ฉันเป็นตัวของความสงบ ลูกจะไม่เคยได้ยินคำสรรเสริญของดวงวิญญาณนี้: ดวงวิญญาณคือสัจจะ เป็นสิ่งมีชีวิต และเป็นตัวของความสงบ การยกย่องของดวงวิญญาณสูงสุดคือ: เป็นสัจจะและมีชีวิต ท่านเป็นมหาสมุทรแห่งความสงบและความสุข ท่านถูกเรียกว่านาย ลูกๆ เช่นกันถูกเรียกว่านาย พ่อเฝ้าแต่แสดงวิธีการจดจำระลึกถึง ไม่ใช่ว่าลูกต้องนอนหลับทั้งวัน ไม่เลย ลูกต้องอยู่ในการจดจำระลึกถึงและบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย มากเท่าที่เป็นไปได้ เฝ้าแต่จดจำพ่อให้มากเท่าที่เป็นไปได้ ไม่ใช่ว่าพ่อจะมีความเมตตาหรือให้พรแก่ลูก ไม่เลย ท่านถูกเรียกว่า “จักรพรรดิที่มีเมตตา” เป็นเพียงการยกย่องของพ่อ การที่จะทำให้ลูกสะโตประธานจากตาโมประธาน

คือบทบาทของพ่อเช่นกัน ผู้เลื่อมใสศรัทธาร้องเพลงยกย่องพ่อ แต่ลูกไม่ได้ทำสิ่งนั้นอีกต่อไปและเหตุนี้เองเพลงจึงค่อยๆ หายดลง พวกเขาร้องเพลงในโรงเรียนหรือไม่? ลูกๆ นั่งในความเงียบสงบ ทันทีที่ครูมาถึงพวกเขาก็ลุกขึ้นยืน แล้วก็นั่งลงอีกครั้ง พ่อพูดว่า: พ่อได้รับบทบาทที่จะสอนลูกๆ ดังนั้นพ่อก็ต้องสอนพวกเขา ไม่จำเป็นที่ลูกๆ จะต้องยืนขึ้น ลูกดวงวิญญานต้องนั่งฟัง หนทางของลูกแตกต่างจากของทางโลกอย่างสิ้นเชิง พ่อจะขอให้ลูกของเขายืนขึ้นหรือไม่? ไม่เลย ลูกทำสิ่งนั้นบนหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา ไม่ใช่ที่นี่ พ่อเองยืนขึ้นและพูดว่า: “นมัสเต!” ถ้านักเรียนมาโรงเรียนสายครูจะลงโทษพวกเขาโดยการให้ไปยืนข้างนอก เหตุนี้เองนักเรียนจึงกลัวว่าจะมาไม่ตรงเวลา ที่นี้ไม่มีเรื่องของความกลัว พ่อเฝ้าแต่อธิบายให้กับลูกและลูกยังคงได้รับมรดกต่อไป ลูกต้องศึกษาสิ่งเหล่านี้อยู่เสมอ เมื่อลูกศึกษาสิ่งเหล่านี้สม่ำเสมอ ลูกจะได้รับคะแนนเข้าชั้นเรียน มิฉะนั้นแล้วลูกจะได้รับคะแนนขาดเรียน พ่อพูดว่า: พ่อมาบอกลูกถึงประเด็นที่ลึกซึ้ง ถ้าลูกขาดมรดก ลูกจะขาดประเด็นเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้เป็นประเด็นใหม่ที่ไม่มีการในโลกนี้ เมื่อพวกเขาเห็นภาพของลูกๆ พวกเขาก็จะประหลาดใจ เพราะไม่มีการกล่าวถึงในคัมภีร์ใดๆ พระเจ้าสร้างภาพเหล่านี้ นี่คือห้องแสดงภาพศิลปะแห่งใหม่ของลูก สิ่งนี้จะนั่งอยู่ในสติปัญญาของสกุลบราห์มินผู้ที่กลายเป็นเทพ พวกเขาคงพูดว่า: สิ่งนี้ลูกต้อง เราศึกษาสิ่งนี้ในวงจรที่แล้ว ดังนั้นพระเจ้าคือผู้สอนเราอย่างแน่นอน ก็ตะคอกคัมภีร์อันดับหนึ่งของคัมภีร์ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา เพราะนี่คือศาสนาแรก จากนั้นหลังจากผ่านไปครึ่งวงจรคัมภีร์อื่น ๆ อีกมากมายก็ปรากฏขึ้น อับราฮัมมาเป็นคนแรก เขาค้นเจียวยโดยลำพัง แล้วก็ขึ้นสองจากหนึ่ง จากนั้นก็เป็นสี่จากสอง เมื่อศาสนาเติบโตขึ้น 100,000 ถึง 150,000 คัมภีร์ศาสนาและอื่น ๆ จะถูกสร้างขึ้น เป็นช่วงที่ศาสนาเติบโตขึ้นครั้งหนึ่งจึงมีการเขียนคัมภีร์ มีการคำนวณที่ลูกต้อง ลูกๆ ควรมีความสุขอย่างมาก เรากำลังได้รับมรดกของเราจากพ่อ ลูกรู้ว่าพ่อกำลังอธิบายความรู้ของทั้งวงจรโลกแก่ลูก นี่คือนิประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ที่ไม่มีขีดจำกัด บอกทุกคน: ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของโลกที่ไม่มีใครอื่นสามารถสอนลูกได้กำลังอธิบายให้แก่อลูก แม้ว่าคนอื่นจะสามารถแสดงแผนที่โลกให้ลูกดูได้ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถแสดงให้เห็นว่าเป็นอาณาจักรของลัทธิและนารายณ์เมื่อใดหรือเป็นเวลานานแค่ไหน มีเพียงโลกเดียว พวกเขาปกครองในบาร์ต แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไป สิ่งเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในสติปัญญาของใคร พวกเขาพูดว่าช่วงระยะเวลาของวงจรเป็นเวลาแสนปี บาบามาไม่ได้ให้ความยากลำบากแก่อลูกที่สุดแสนหวานมากขนาดนั้น พ่อพูดว่า: ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์ ลูกได้ล้มลูกคลุกคลานมาเป็นเวลาที่ยาวนานบนหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาเพื่อที่จะกลับมาบริสุทธิ์ เวลานั้นลูกเข้าใจแล้วเป็นเวลา 2,500 ปีมาแล้วที่ลูกเริ่มสะดุดและล้มลูกคลุกคลาน เวลานั้นบาบาได้มาอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้โชคของอาณาจักรของลูกแก่อลูก ลูกจดจำสิ่งนี้ โลกกลับมาใหม่จากเก่า และเก่าจากใหม่อย่างแน่นอน เวลานั้นลูกเป็นนายของบาร์ตเก่า และลูกกำลังกลายเป็นนายของบาร์ตใหม่ ในด้านหนึ่งพวกเขาร้องเพลงยกย่องบาร์ตอย่างมาก และอีกด้านหนึ่งพวกเขาก็เฝ้าแต่ประณามบาร์ต ลูกมีเพลงนี้ ลูกสามารถอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้ ให้ผู้คนได้ยินทั้งสองเพลงนี้ ลูกสามารถแสดงความแตกต่างระหว่างเวลาของอาณาจักรของราม(พระเจ้า)กับเวลานี้ พ่อคือพระเจ้าของคณจน ลูกสาวของคณจนเท่านั้นที่จะมาหาบาบา ผู้คนที่ร่ำรวยมีความซาบซึ้งกับตนเอง ผู้ที่มากในวงจรที่แล้วจะทำสิ่งนี้อีกครั้ง ไม่มีสิ่งใดต้องกังวล ชีพบาบาไม่ได้มีความกังวลในสิ่งใด เป็นดาต้าที่ต้องกังวล เขามีความกังวลในตัวเองที่จะกลายเป็นดวงวิญญานบริสุทธิ์อันดับหนึ่ง สิ่งนี้ต้องใช้ความเพียรพยายามที่แผ่ทั่ว เมื่อลูกเขียนชาร์ทของลูก ลูกสามารถเข้าใจได้ว่าความเพียรพยายามของผู้นี้ยิ่งใหญ่กว่า พ่อพูดเสมอว่า: จงเขียนบันทึกประจำวัน! ลูกๆ มากมายเขียนบันทึกประจำวัน และพวกเขาได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างมากจากการเขียนชาร์ท วิธีนี้ดีมาก ดังนั้นทุกคนควรทำเช่นนี้ ลูกจะได้รับประโยชน์มากมายด้วยการเขียนบันทึก การเขียนบันทึกหมายถึงการจดจำพ่อ ลูกต้องเขียนว่าลูกจดจำระลึกถึงพ่อมากแค่ไหน บันทึกประจำวันจะช่วยลูกอย่างมากในการทำ ความเพียรพยายาม มีการพิมพ์สมุดบันทึกหลายแสนเล่มเพื่อให้ลูกจดบันทึกสิ่งเหล่านี้ นี่คือนิสัยที่จะจดลงไป ลูกจะต้องไม่ลืมสิ่งนี้ เขียนสิ่งนี้ไว้ในสมุดบันทึกประจำวันในเวลานั้น เขียนบัญชีเต็มของลูกในเวลากลางคืน แล้วลูกจะตระหนักว่าลูกกำลังจะสูญเสีย เพราะลูกยังต้องมีบาปของหลายต่อหลายชาติเกิดที่ต้องเผื่อไป พ่อแสดงหนทางแก่อลูก จงเมตตาตนเอง! ครูสอนลูก ท่านไม่ได้ให้พร ดายดีกว่าที่จะขอพรหรือความเมตตา ฯลฯ ลูกจะต้องไม่ขอเงินจากใคร ลูกๆ ห้ามทำเช่นนั้นโดยเด็ดขาด พ่อพูดว่า: ตามละครผู้ที่หว่านเมล็ดในวงจรก่อนหน้านี้และประกาศสิทธิในมรดกของเขาก็จะ ทำสิ่งนั้นอีกครั้ง ลูกต้องไม่ขออะไรจากใครสำหรับงานใดๆ ถ้าใครไม่ทำอะไรก็จะไม่ได้รับอะไรเลย เมื่อผู้คนให้ทานหรือบริจาคและทำบุญอย่างมาก พวกเขาจะได้รับสิ่งตอบแทน พวกเขาจะใช้ชาติเกิดเป็นกษัตริย์หรือครอบครัวที่ร่ำรวย ผู้ที่ต้องการทำบางสิ่งจะทำสิ่งนั้นด้วยตนเอง พวกเขาไม่จำเป็นต้องร้องขอใคร ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรในวงจรก่อนหน้านี้, ละครก็จะสร้างแรงบันดาลใจให้พวกเขาทำเช่นเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องขออะไร บาบาเฝ้าแต่บอกลูกว่าคลังสมบัติที่มีค่าจะยังคงเต็มเปี่ยมสำหรับงานรับใช้อยู่เสมอ พ่อจะไม่ขอให้ลูกๆ ให้เงินพ่อ สิ่งที่อยู่บนหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาจะต้องไม่ดำเนินต่อไปบนหนทางของความรู้เสมอ ผู้ที่ช่วยในวงจรที่แล้วจะยังคงทำสิ่งนั้นอีกครั้ง ลูกเองจะต้องไม่ร้องขอสิ่งใดเลย บาบาพูดว่า: ลูกๆ ลูกไม่ได้รับอนุญาตให้เรียกรับเงิน เป็นชั้นยาสซีที่ท่าเช่นนั้น ไม่ว่าผู้คนในหนทางของความเลื่อมใส

ศรัทธาจะให้อะไรก็ตามเพียงเล็กน้อย พวกเขาก็จะได้รับตอบแทนของสิ่งนั้นในชาติเกิดเดียว ที่นี้ลูกได้รับชาติแล้วชาติเล่า ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกสิ่งในชาติเกิดนี้และได้รับผลตอบแทนชาติแล้วชาติเล่า ชื่อของผู้เดียวนั้นคือพระเจ้าผู้ไร้เดียงสาของคลังสมบัติที่มีค่า ทำความเพียรพยายามและลูกจะถูกร้อยเข้าไปในสร้อยประจำแห่งชัยชนะ เมื่อคลังสมบัติเต็มเปี่ยม ความทุกข์และความเจ็บปวดจะถูกขจัดออกไป ไม่มีการตายก่อนถึงเวลาอันควรที่นั่น ที่นี้ผู้คนกลัวตาย หันที่ที่บางสิ่งเกิดขึ้นพวกเขาระลึกถึงความตาย ลูกไม่มีความคิดเช่นนั้นที่นั่น เพราะลูกจะอยู่ในดินแดนแห่งความเป็นอมตะ นี่คือนิรันดร์แห่งความตายที่สกลปรก บารัตเคยเป็นดินแดนแห่งความเป็นอมตะ และเวลานี้เป็นดินแดนแห่งความตาย ครึ่งหลังของวงจรสกลปรกมากสำหรับลูก ลูกยังคงลงมาเรื่อยๆ พวกเขามีรูปปั้นเคารพที่สกลปรกมากมายในวัดของจากานาถ บาบามีประสบการณ์ว่าท่านเดินทางไปที่นั่น ท่านกลับมาเกลียดจากสวยงาม ท่านเคยอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ในความเป็นจริงทั้งบารัตคือหมู่บ้านเล็กๆ ลูกคือเด็กเล็กๆ ในหมู่บ้าน เวลานั้นลูกเข้าใจแล้วว่าลูกกำลังกลายเป็นนายของโลก อย่าได้คิดว่าลูกเป็นชาวบอมเบย์ บอมเบย์เมื่อเทียบกับสวรรค์แล้วเป็นอย่างไร? ไม่มีอะไรเลย! ไม่มีค่าแม้แต่หิน! เราเด็กหมู่บ้านซึ่งกลายเป็นลูกกำพร้า เวลานั้นกลายเป็นนายแห่งสวรรค์ ดังนั้นขอให้มีความสุขนั้น สวรรค์มีชื่อเสียงมาก ราชวงศ์ประดับด้วยเพชรและอัญมณีมากมาย วัดโสมนาทประดับด้วยเพชรและอัญมณีเช่นกัน ก่อนอื่นพวกเขาสร้างวัดให้กับชีวา พวกเขา มั่งคั่งมาก! เวลานั้นบารัตเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในยุคทองนั้นเจริญรุ่งเรืองมาก ไม่มีใครในโลกนอกจากลูกที่รู้สิ่งนี้ ลูกพูดว่า: เมื่อวานเราเป็นจักรพรรดิและวันนี้เราเป็นขอทาน เราได้กลายเป็นนายของโลกอีกครั้งหนึ่ง ลูกๆ ควรจะเห็นคุณค่าในโชคและความยิ่งใหญ่ของลูก เรามีโชคหลายล้านเท่า อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เพื่อที่จะปลอดภัยจากการกระทำบาป เพียรพยายามที่จะกลับมาปราศจากร่างขณะที่อยู่ในร่างกาย อยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการจดจำระลึกถึง ในลักษณะที่ลูกจะลืมนิรันดร์กายของลูก
2. ไตรตรองความรู้และกลับมานับถือในพระเจ้า อย่าได้ขาดมุรลี เพื่อที่จะทำความก้าวหน้า จดบันทึกจารึกของการจดจำระลึกถึงไว้ในสมุดบันทึกประจำวันของลูก

พร: ขอให้ลูกได้รับสมบัติที่มีค่าแห่งโชคที่ไร้ขีดจำกัด ด้วยกุญแจแห่งความรู้และกลับมาเต็มไปด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมด

ในยุคบรรจบพบกันลูก ๆ ทุกคนจะได้รับกุญแจแห่งความรู้ที่จะสร้างโชคของลูก ใช้กุญแจนี้และรับสมบัติที่มีค่าแห่งโชคมากเท่าที่ลูกต้องการ หันที่ที่ลูกได้รับกุญแจลูกก็เต็มไปด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมด ยิ่งลูกเต็มไปด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมดมากเท่าไรลูกก็จะยิ่งมีความสุขมากโดยอัตโนมัติมากขึ้น ลูกจะสัมผัสได้ว่าสิ่งนั้นราวกับเป็นน้ำตกแห่งความสุขที่ไหลรินตลอดไปไม่หยุดหย่อน ดูเหมือนว่าลูกจะเต็มไปด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมดโดยไม่ขาดการบรรลุผลประเภทใดเลย

คติพจน์: รักษาความสัมพันธ์ที่ดีกับพ่อและลูกจะเฝ้าแต่ได้รับกระแสพลังทั้งหมด

*** โอม ชานติ ***